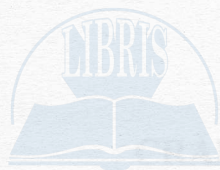

Frații Grimm

BASME

FRĂȚII GRIMM

POVEȘTI ALESE

În românește de

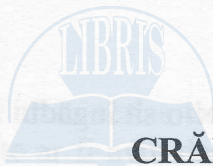
DAN FAUR

Editura Herra

Cuprins

Crăiasa albinelor	3
Scufița Roșie	7
Căsuța din pădure	12
Lupul și cei șapte iezi	20
Frumoasa adormită	25
Cei șapte corbi	31
Baba Dochia	35
Gâsca de aur	41
Apa vieții	49
Spiridușii	62
Albă-ca-Zăpada	65
Lupul și vulpea	80
Doctorul Știe-Tot	84
Croitorașul cel isteț	88
Prințul fermecat	95
Frățior și surioară	102
Duhul din sticlă	114
Prichindel	123
Cenușăreasa	134
Cei doi frați	147
Hänsel și Gretel	198
Cum l-a întrecut ariciul pe iepure ...	204
Hans cel norocos	210
Țătăncuța cea isteată	219
Feciorul de crai și fata de împărat ...	227
Cele șapte lebede	244
Zâna lacului	259
Cizmele din piele de bivol	267
Mireasa cea credincioasă	275
Condurii domnițelor	281

CRĂIASA ALBINELOR

Au fost odată doi feciori de împărat, care au pornit să-și încerce norocul prin lume, și feciorii ăștia au ajuns să ducă o viață atât de ticăloasă și deșartă, că n-au mai avut îndrăzneala să calce pragul casei părintești.

Și cum trecuse vreme, nu glumă, și nu venise nici o veste de la ei, fratele lor mai mic, pe care-l porecliseră Prostilă, plecă în căutarea lor. Dar când dădu în sfârșit de frații săi, aceștia începură să-și bată joc de dânsul:

– Auzi, prostănacul, să creadă c-o să poată răzbi prin lume, când noi, mai isteți decât el, n-am prea făcut ispravă mare!

Totuși porniră la drum căteșitrei și, tot mergând ei așa, iată că dădură peste un mușuroi de furnici. Cei doi frați mai vârstnici voriră pe dată să-l surpe și să-l răscolească pentru a vedea cum micile făpturi o vor lua la goană, înspăimântate de moarte. Dar Prostilă îi opri, strigându-le:

– Lăsați găngăniile în pace! N-o să îngădui să le tulburați liniștea!

Porniră ei mai departe și, după un cot de deal, dădură peste un lac, pe luciul căruia înotau o mulțime de rațe. Cei doi frați mai mari se repeziră să prindă câteva, că tare ar fi avut poftă să le frigă. Dar Prostilă se împotrivi și de data asta:

 – Lăsați zburătoarele în pace! N-o să îngădui să le ucideți!

Merseră ei mai departe și, într-o bună zi, numai ce nimeriră lângă un roi de albine, aflat într-o scorbură de copac. Și avea roiul ăsta atâta miere, că se prelingea pe trunchi, de-ai fi zis că-i un izvoraș... Cei doi frați mai mari își puseră în gând să dea foc copacului și să înăbușe albinele, ca să poată lua mierea. Dar Prostilă se împotrivi cu și mai multă tărie:

– Lăsați albinele în pace! N-o să îngădui să le dați foc!

În cele din urmă, cei trei frați dădură peste un palat, și avea palatul ăsta atâtea grajduri, câte n-ai fi găsit nici în zece palate împărătești. Și-n ele se aflau o mulțime de cai, toți din piatră. Cât despre oameni, nu se zărea unul, pe nicăieri. Străbătură ei toate sălile palatului și într-un sfârșit se pomeniră în dreptul unei uși zăvorâte cu trei lacăte.

Și avea ușa asta o ferestruică, tăiată taman la mijloc. Cei trei cătară prin ea și ce crezi că le fu dat să vadă? În fundul unei camere se afla un moșneag care stătea aplecat deasupra unei mese!... Strigară la el o dată, strigară a doua oară, dar moșneagul nu-i auzi. Mai strigară a treia oară, și abia atunci se trezi moșul, descuie lacătele și se ivi în prag... Și fără să spună o vorbă îi pofti să se așeze la o masă încărcată cu fel și fel de bunătăți. După ce mâncară și băură după pofta inimii, moșneagul îi duse în câte un iatac, ca să se odihnească. A doua zi, bătrânul intră în odaia celui mai mare dintre frați și, făcându-i semn să-l urmeze, îl duse până în dreptul unei mese de piatră. Pe masa asta

se aflau scrise trei încercări, care, de-ar fi fost împlinite ar fi avut darul să smulgă palatul de sub puterea blesternului.

Prima încercare glăsuia astfel: „Sub covorul de mușchi al pădurii stau ascunse cele o mie de boabe de mărgăritar ale fiicei împăratului, care toate trebuie găsite într-o singură zi. Dacă la asfințitul soarelui va lipsi măcar una dintre ele, cel care s-a încumetat să le caute se va preface în stană de piatră!”

Cel mai mare dintre frați porni în pădure și căută toată ziua, dar când fu să apună soarele, băgă de seamă că toată truda i-a fost în zadar și că n-a putut să adune mai mult de-o sută de boabe de mărgăritar.

Și atunci s-a întâmplat așa cum sta scris pe tăblia mesei: flăcăul s-a prefăcut în stană de piatră!

În ziua următoare își încercă norocul fratele cel mijlociu, dar nici lui nu-i merse mai bine. Și oricât se strădui el, nu fu în stare să găsească mai mult ca două sute de boabe de mărgăritar.

Și se prefăcu și el în stană de piatră.

Iată că-i veni rândul și lui Prostilă... Se apucă el să caute în desimea covorului de mușchi, dar găsea cu atâta anevoie câte-un bob de mărgăritar, totul mergea atât de încet, că-l cuprinse deznădejdea.

Și cum nu știa în ce chip s-o scoată la capăt, se așeză pe o piatră și începu să plângă. Și cum plângea el așa, numai ce i se înfățișă crăiasa furnicilor, însoțită de cele cinci mii de slujitoare ale sale. Erau tocmai furnicile pe care flăcăul le scăpase de la pieire. Nu trecu mult și micile gânganii izbutiră să adune toate

cele o mie de boabe de mărgăritar și făcură din ele o grămadă bunicică.

A doua încercare era mult mai grea: trebuia să fie scoasă din fundul lacului cheia de la iatacul domniței.

De îndată ce Prostilă ajunsese la marginea lacului, se ivi, înotând, un cârd de rațe. Erau tocmai rațele pe care el le scăpase de la pieire. Și lăsându-se în adânc, ele îi aduseră cheia, care zăcea pe fundul mâlos al lacului.

Cea de-a treia încercare era însă mai grea: dintre cele trei domnițe adormite, flăcăul trebuia s-o recunoască pe cea mai tânără și mai frumoasă. Ei, dar cum naiba s-o recunoască, când semănau câteșitrele ca picăturile de apă! Că doar numai un singur lucru le deosebea: mai înainte de a fi adormit, fiecare din ele gustase ceva dulce – cea mai mare ronțăise o bucată de zahăr, cea mijlocie băuse o ceșcuță de sirop, iar cea mică luase o înghițitură de miere.

„Ei, acu' să te vedem pe unde scoți cămașa!” se gândi Prostilă, în sinea lui. Și iată că veni în zbor o albină. Era chiar regina roiului, pe care flăcăul o scăpase de la pieire. Se roti ea de câteva ori prin iatac, cercetă pe rând buzele celor trei domnițe adormite și se așeză în cele din urmă pe gura aceleia care gustase din miere. Și astfel putu Prostilă s-o recunoască dintr-o dată pe cea mai tânără și mai frumoasă dintre domnițe.

Și numaidecât se risipi vraja, de parcă nici n-ar fi fost. Castelul se smulse din somnul cel adânc și toți aceia care fuseseră prefăcuți în stană de piatră își recăpătară înfățișarea omenească.

Prostilă o luă de nevastă pe cea mai tânără și mai frumoasă dintre domnițe și, după moartea craiului, urcă pe scaunul domnesc. Iar frații lui mai mari socotiră că nici celelalte domnițe nu erau chiar de lepădat, și trăiră cu toții ani mulți, în belșug și fericire.

SCUFIȚA ROȘIE

A fost odată o fetiță zglobie și drăgălașă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu știa ce daruri să-i mai facă. Odată, bunica îi dăruie o scufiță de catifea roșie, și pentru că-i ședea tare bine fetei și nici nu mai voia să poarte altceva pe cap o numiră de atunci Scufița Roșie.

Într-o zi, maică-sa îi zise:

– Scufița Roșie, ia bagă-n coșuleț bucata asta de cozonac și sticla asta de vin și du-le bunicii, că e bolnavă și slăbită și bunătățile astea o să-i ajute să-și mai vină în puteri. Da' vezi de pleacă mai înainte de-a se lăsa zăpușeala și caută de mergi frumos și să nu te abați din drum; altfel, cine știe, de alergi, ai putea să cazi și să spargi sticla, și atunci bunicuța cu ce o să se mai aleagă? Iar când o fi să intri în casă, nu uita să-i dai bunicii „bună dimineata” și vezi să nu înceapă a-ți umbla ochii prin toate ungherele!...